

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/26/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200474
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200474.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: S., bytom L., štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS, s. r. o., Potočná 41/109, Trenčín, zastúpený konateľom JUDr. Dušanom Ažaltovičom, proti žalovanému: Riaditeľstvo cudzineckej polície, Štefánikovo nábrežie č. 7, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BB-SK-62-002/2012 zo dňa 21. mája 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 1Scud/3/2012-33 zo dňa 12. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 1Scud/3/2012-33 zo dňa 12. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. PREDMET KONANIA

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozsudku zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu - Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Trenčíne č. p.: PPZ-HCP-BB8-AV-19-014/2012 zo dňa 16.03.2012, ktorým bolo v zmysle § 82 ods. 2 písm. b/, f/ a k/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodnuté o administratívnom vyhostení žalobcu na územie Čínskej ľudovej republiky podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a zároveň mu podľa ustanovenia § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov bol zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky po dobu päť rokov odo dňa vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní veci a postupu dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby nemá také vady, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Krajský súd uviedol, že zo správneho spisu mal preukázané, že žalobca je občanom Čínskej ľudovej republiky. Dňa 29.06.2011 si podal na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín žiadosť o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Dňa 27.09.2011 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-PP-311-18/2011 bolo žalobcovi vydané rozhodnutie o udelení ďalšieho povolenia na trvalý pobyt od 11.07.2011 na neobmedzený čas. V súvislosti so žiadosťou o udelenie ďalšieho trvalého pobytu žalobca do zápisnice dňa 23.08.2011 uviedol, že so svojou terajšou manželkou sa zoznámil v Bratislave v reštaurácii Na Kuchajde, kde sa postupe spoznávali, stretávali, až asi po pol ročnej známosti uzavreli manželstvo. Ďalej uviedol, že síce na jednej adrese spolu so svojou manželkou a jej synom nebýva, ale celá rodina sa pravidelne každý víkend schádza a trávi voľný čas v Bratislave. Obdobne vypovedal žalobca aj do zápisnice dňa 08.09.2011 na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru v Trenčíne. Dňa 15.03.2012 bola so žalobcom spísaná zápisnica na Oddelení operatívnej činnosti a vyšetrovania NJBPNM - Stred Banská Bystrica pod č. p.: ČVS-UHCP-76/NJ-Z-2011, v ktorej žalobca poprel, že by uzavrel účelové manželstvo s cieľom získať pobyt na území Slovenskej republiky. Dňa 16.03.2012 žalobca do zápisnice prvostupňového správneho orgánu uviedol, že so svojou manželkou sa zoznámil u právnikovi v jeho kancelárii v Bratislave, a to cielene za účelom zlegalizovania si pobytu na území Slovenskej republiky. Za toto zoznámenie a uzavretie manželstva právnikovi dal približne 2000 USD, presne sa už nepamätal. Svoju manželku nikdy predtým, ako sa s ňou stretol u právnikovi, nevidel, ani nepoznal. Taktiež manželke zaplatil za sobáš 2000 USD alebo EUR. Skutočnosť, že U. uzavrela so žalobcom manželstvo účelové, vyplýva podľa krajského súdu aj zo zápisnice z výsluchu obvinenej U. na Prezídium Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave dňa 15.03.2012 č. p.: ČVS-UHCP-76/NJ-Z-2011, keď sa aj manželka žalobcu vyjadrila, že manželstvo uzavrela so žalobcom kvôli tomu, aby tento získal občianstvo.

Krajský súd s odkazom na citáciu ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to konkrétne § 82 ods. 1 písm. b/, f/ a k/ uviedol dôvody administratívneho vyhostenia a zákazu a s odkazom na § 83 ods. 5 zákona o pobyte sa krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade postupoval prvostupňový správny orgán nesprávne, keď uviedol ako dôvod administratívneho vyhostenia ustanovenia § 82 ods. 1 písm. b/, f/, k/, pretože ustanovenie § 82 ods. 1 písm. b/ obsahuje aj dôvody administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má trvalý pobyt na neobmedzený čas, a to z dôvodu, že vážne ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Podľa krajského súdu žalobca ohrozil verejný poriadok, a to tým, že v súvislosti so žiadosťou o trvalý pobyt na neobmedzený čas, ako aj po vyhovení jeho žiadosti, uvádzal nepravdivé a zavádzajúce údaje, keď tvrdil, že uzavrel riadne manželstvo s občiankou Slovenskej republiky, hoci v konečnom dôsledku aj podľa výpovede samotného žalobcu zo dňa 16.03.2012, ako aj podľa výpovede jeho manželky zo dňa 16.03.2012, bolo preukázané, že toto manželstvo bolo uzavreté účelovo, s cieľom dosiahnuť trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Krajský súd uviedol, že definíciu verejného poriadku obsahuje § 2 ods. 1 písm. j/, podľa ktorého na účely zákona č. 404/2011 Z. z. sa rozumie ohrozenie verejného poriadku, porušenie alebo ohrozenie záujmy chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb, alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

Podľa krajského súdu u žalobcu sa jednalo o opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, keď dňa 23.08.2011, ďalej dňa 08.09.2011 (konania v súvislosti so žiadosťou o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky) uvádzal nepravdivé údaje ohľadom manželstva s U. a rovnako nepravdivé údaje uvádzal aj 15.03.2012 taktiež v súvislosti s uzavretím manželstva s U..

Napokon poukázal na to, že žalobca do zápisnice zo dňa 16.03.2012 uviedol, že na Slovensku okrem sestry nemá žiadnu priateľku, žiadne deti, ani iných príbuzných. Krajský súd neuveril tvrdeniu žalobcu v žalobe, že je otcom dieťaťa Q., narodeného na Slovensku dňa 02.09.2009, ktorého matkou je E., a že by takto došlo k násilnému rozdeleniu rodiny, pretože aj z rodného listu maloletého dieťaťa vyplýva, že v

kolónke 'otec' nie je uvedené žiadne meno. Krajský súd považoval toto tvrdenie za účelové a dôkazmi nepodložené.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel po preskúmaní postupu a veci k záveru, že na strane správnych orgánov nedošlo k takému porušeniu zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia, preto žalobu žalobcu zamietol.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým ho navrhol zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny a nezákonný.

Poukázal na to, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že podľa súdu žalobca ohrozil verejný poriadok, a to tým, že v súvislosti so žiadosťou o trvalý pobyt na neobmedzený čas, ako aj po vyhovnení jeho žiadosti, uvádzal nepravdivé a zavádzajúce údaje, keď tvrdil, že uzavrel riadne manželstvo s občiankou SR.

Podľa krajského súdu sa u žalobcu jednalo o opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, keď v konaniach v súvislosti so žiadosťou o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt uvádzal nepravdivé údaje ohľadom na manželstva s U..

Žalobca poukázal na to, že právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo cudzineckej polície Banská Bystrica, oddelenie cudzineckej polície PZ Trenčín pod č. p. PPZ-HCP-BB8-PP-311-18/20111 zo dňa 27.09.2011 bolo žalobcovi udelené povolenie na trvalý pobyt od 11.07.2011 na neobmedzený čas, je preto vylúčené použitie ust. 82 ods. 1 písm. b/, f/, k/ zákona o pobyte cudzincov, pretože podľa § 83 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má trvalý pobyt na neobmedzený čas, možno len ak vážne ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné pre nedostatočné dôvody. Krajskému súdu vyčítal, že žiadnym spôsobom neuviedol, akým konaním sa žalobca dopustil závažného ohrozenia bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, iba uviedol, že považuje konanie žalobcu spočívajúce v uvedení nepravdivých a zavádzajúcich údajov v rámci konania o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas a po ňom, za ohrozenie verejného poriadku.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že podľa krajského súdu opakované uvedenie nepravdivých a zavádzajúcich údajov žalobcom v rámci konania o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas a po skončení tohto konania, je ohrozením verejného poriadku, nie vážnym ohrozením.

Na strane druhej krajský súd uvádza, že žalobca opakovane porušil záujem chránený zákonom týkajúci sa riadneho výkonu verejnej správy, avšak toto konanie žalobcu súd taktiež nevyhodnotil ako vážne ohrozenie bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

Poukázal pritom na ust. § 2 ods. 1 písm. j/ zákona o pobyte cudzincov, zo znenia ktorého vyplýva, že pod ohrozením verejného poriadku sa rozumie opakované porušenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy. To podľa žalobcu znamená, že pod opakovaným uvedením nepravdivých údajov je možné rozumieť ohrozenie verejného poriadku, tak ako to správne uviedol krajský súd, avšak rozhodne ním nie je vážne ohrozenie verejného poriadku. Zákon neuvádza definíciu vážneho ohrozenia verejného poriadku, avšak z logiky veci je zrejmé, že takéto konanie musí mať vyšší stupeň závažnosti, aby ho bolo možné rozlíšiť od základného ohrozenia verejného poriadku.

Podľa žalobcu zákon o pobyte cudzincov rozlišuje cudzincov s trvalým pobytom na obmedzený a neobmedzený čas a v prípade vyhostenia cudzincov, ktorý má udelený trvalý pobyt na neobmedzený čas, nepostačuje splnenie ktorejkoľvek podmienky uvedenej v ust. § 82 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ale konanie žalobcu by muselo naplniť znaky kvalifikovaného, t. j. vážneho ohrozenia bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku v zmysle ust. § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, čo v tomto prípade

splnené nebolo.

Žalobca poukázal na to, že práve preto zákon o pobyte cudzincov rozlišuje tieto pojmové znaky tak, ak cudzinec bez trvalého pobytu na neobmedzený čas uzavrie účelové manželstvo alebo uvedie nepravdivé údaje alebo ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, zákon toto konanie postihuje možnosťou administratívneho vyhostenia cudzinca, avšak ak má cudzinec trvalý pobyt na neobmedzený čas, nepostačuje takéto porušenie zákona o pobyte cudzincov, ale musí byť konaním cudzinca vážne ohrozená bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle subsumovať pod pojem vážne ohrozenie bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku uvádzanie nepravdivých údajov alebo uzavretie účelového manželstva cudzincom, nezaradil by tohto právneho predpisu zvlášť ustanovenie § 83 ods. 5, ale postačovalo by znenie ust. § 82 zákona o pobyte cudzincov.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že svojím konaním vážne neohrozil bezpečnosť štátu ani verejný poriadok.

Zdôraznil, že je otcom dieťaťa Q. narodeného na Slovensku XX.XX.XXXX, ktorého matkou je E., pričom matka aj dieťa majú pobyt na Slovensku na adrese L. a práve vyhostenie otca dieťaťa už v čase rozhodovania súdu by bolo vážnym zásahom do inštitútu rodiny, keďže by došlo k násilnému rozdeleniu rodiny. Táto skutočnosť vyplývala už v čase rozhodovania súdu z rodného listu dieťaťa, v ktorom je žalobca uvedený ako otec dieťaťa.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov. Argumentácia žalobcu v tom, že má právoplatne udelené povolenie na trvalý pobyt na neobmedzený čas, a preto nie je možné uplatňovať všeobecné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, je podľa žalovaného prinajmenšom sporná, nakoľko už v čase rozhodovania o udeľovaní prvého povolenia na trvalý pobyt žalobca zámerne zavádzal správny orgán, ktorý o predmetnej žiadosti rozhodoval, s cieľom získať všetky výhody s týmto pobytom spojené.

Túto skutočnosť podľa žalovaného potvrdzuje fakt, že prvostupňový správny orgán, ktorý v danej veci rozhodoval, z dôvodu preverovania skutočností zakladajúcich zákonný nárok na pobyt žalobcu, tohto zápisnične vypočul dňa 23.08.2011. Žalobca okrem iného uviedol, že síce na uvádzanej spoločnej adrese spolu s manželkou a jej maloletým synom nebýva, ale celá rodina pravidelne každý víkend trávi spoločný čas v Bratislave. Manželka žalobcu dňa 23.08.2011 sa k dôvodom nebývania v spoločnej domácnosti vyjadrila rovnako ako žalobca, ako aj k spoločnému tráveniu voľného času. Taktiež uviedla, že v budúcnosti plánujú bývať spoločne.

Nakoľko obaja zúčastnení, vedome zavádzali správny orgán krivou výpoveďou, resp. nepravdivými údajmi, nebolo možné zistiť, že sa uvádzané informácie nezakladajú na pravde.

Z dôvodu, že nebolo možné zistiť, že zo strany žalobcu a jeho manželky išlo o zámerné zavádzanie správneho orgánu nepravdivými údajmi, nebol zákonný dôvod žalobcovi neudelieť ním požadovaný pobyt, nakoľko z jeho strany boli doložené všetky zákonom stanovené doklady.

Správny orgán sa až dňa 12.03.2012 prostredníctvom Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii oddelenia operatívnej činnosti a vyšetrovania Západ v Bratislave dozvedel, že voči manželke žalobcu je vedené trestné stíhanie vo veci trestného činu prevádzkačstva, pričom žalobca mal byť v tom čase vypočutý v danej veci ako svedok.

Z faktov, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa sám doznal k tomu, že manželke, ako aj sprostredkovateľovi svadby za uzavretie manželstva zaplatil finančnú odmenu, nakoľko jeho cieľom bolo získať trvalý pobyt na území SR a neskôr štátne občianstvo SR.

Taktiež manželka žalobcu sa k svojmu činu priznala, čím bolo podľa žalovaného jednoznačne preukázané a dokázané, že manželstvo žalobcu bolo s občiankou SR uzavreté účelovo.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že odvolávanie sa žalobcu na iné zaobchádzanie z dôvodu, že má udelený trvalý pobyt na neobmedzený čas je možné označiť za vypočítavosť, nakoľko on sám od samého začiatku vedel, že tento pobyt získal výlučne podvodným spôsobom, zámerným zavádzaním a

klamaním správneho orgánu.

Žalovaný práve v tomto vidí závažnosť jeho konania, resp. vážne ohrozenie verejného poriadku.

Preto domáha sa žalobcu o aplikáciu ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ktoré sa týkajú výlučne cudzincov s povoleným trvalým pobytom na neobmedzený čas je spochybiteľné. V súvislosti s tvrdením žalobcu, ktorý uvádza, že konania, ktorého sa dopustil, treba považovať „len“ za porušenie zákona nie za „vážne“ porušenie zákona, žalovaný uviedol, že mieru závažnosti posudzuje správny orgán, ktorý predmetné rozhodnutie vydáva, a to na základe riadne zisteného skutkového stavu veci ako aj v celkových súvislostiach s predchádzajúcimi povolenými pobytmi cudzinca na území SR.

Žalovaný poukázal na to, že v zmysle zákona o pobyte cudzincov v prípade, že je preukázané účelové uzavretie manželstva s cieľom zlegalizovania si pobytu na území SR, je povinnosťou policajného útvaru takýto pobyt v zmysle § 50 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 48 ods. 2 písm. d/ zrušiť. Taktiež z dôvodu preukázania uzavretia účelového manželstva, resp. uvádzania nepravdivých údajov správne mu orgánu, je možné v zmysle § 82 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov takéhoto cudzinca administratívne vyhostiť z územia SR a určiť mu zákaz vstupu na územie SR.

Prvostupňový správny orgán sa rozhodol postupovať v zmysle ustanovenia § 82 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko bolo v konaní jednoznačne preukázané, že žalobca sa uvedených porušení zákona skutočne dopustil a administratívne vyhostenie ako opatrenie považoval za najefektívnejšie riešenie, nakoľko poňal podozrenie, že žalobca by v budúcnosti konal podobným spôsobom, t. j. zavádzal by správny orgán a tým sťažoval jeho rozhodovanie.

Nakoľko sa jednalo o cudzinca s trvalým pobytom na neobmedzený čas, musel zobrať do úvahy skutočnosť, že sa na menovaného vzťahuje súč. § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov.

Avšak nakoľko tento pobyt žalobca získal podvodným spôsobom, správny orgán nepovažoval za prvotné opierať sa výlučne o súč. § 83 ods. 5, aj keď ho musel pri rozhodovaní zohľadniť, ale priklonil sa k ustanoveniam všeobecne platným pre administratívne vyhostenie ako také, t. j. o § 82 ods. 1 písm. b/, f/ a k/, ktoré svojim obsahom zodpovedali aj právnej úprave uvádzanej v § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov.

Správny orgán vychádzal zo skutočnosti, že žalobca vedomým klamstvom a zavádzaním správneho orgánu získal už prvý trvalý pobyt, ako aj ďalší pobyt na čas neobmedzený, a preto tento nepovažoval za východzí, nakoľko bol získaný nekalým spôsobom.

Podľa žalovaného správny orgán, ktorý vo veci administratívneho vyhostenia rozhodoval v prvom stupni, má ako správny orgán právomoc po zhodnotení získaných dôkazov, posúdiť závažnosť konania cudzinca a v tomto prípade sa žalovaný stotožnil s tým, že konanie žalobcu posúdil správne ako závažné ohrozenie bezpečnosti štátu a alebo ohrozenie verejného poriadku.

K tvrdeniu žalobcu, že je otcom dieťaťa Q., nar. XX.XX.XXXX, žalovaný uviedol, že už v čase odvolacieho konania si žalovaný pravosť tohto tvrdenia overoval tým, že si zadovážil rodný list dieťaťa, z ktorého jednoznačne vyplýva, že v kolónke otec je napísané: „neuvedený“ tento rodný list je súčasťou administratívneho spisu, ktorý bol predložený krajskému súdu.

V tejto súvislosti žalovaný poukázal na zápisnicu o podaní vysvetlenia zo dňa 16.03.2012, v ktorej žalobca okrem iného uvádza, že na Slovensku nemá žiadnu priateľku, žiadne deti ani iných príbuzných, v tej istej zápisnici uvádza, že žije so svojou sesternicou a jej synom Q..

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán dňa 16.03.2012 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-AV-19-014/2012 v zmysle § 82 ods. 2 písm. b/, f/ a k/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu na územie Čínskej ľudovej republiky podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a zároveň mu podľa ustanovenia § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po dobu päť rokov odo dňa vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo odôvodnené tým, že účastník konania pricestoval na územie SR v roku 2002 na platné vízum. Po skončení víza nevystoval, ale požiadal o udelenie azylu z politických dôvodov. Žiadosti nebolo vyhovené opakovan. Dňa 28.03.2006 v Bratislave uzavrel manželstvo so slovenskou štátnou občiankou U.. Žalobcovi bolo rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda dňa 10.07.2006 udelené prvé povolenie na trvalý pobyt do 10.07.2011. Dňa 29.06.2011 si žalobca požiadal o udelenie ďalšieho pobytu na území SR. Nakoľko spĺňal podmienky vyplývajúce z § 38 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. bolo jeho žiadosti dňa 27.09.2011 vyhovené. V zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z. z. bolo žalobcovi udelené ďalšie povolenie na trvalý pobyt od 11.07.2011 na neobmedzený čas.

V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol, že v súvislosti s konaním o pobyte bola dňa 08.09.2011 na Oddelení cudzineckej polície PZ Trenčín s účastníkom konania spísaná zápisnica vo veci žiadosti o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt na území SR. V tejto zápisnici účastník konania uviedol, že na jednej adrese spolu so svojou manželkou a jej maloletým synom nebýva, ale pravidelne každý víkend trávi celá rodina spolu v Bratislave. Kvôli svojim podnikateľským aktivitám trávi väčšinu času v Dubnici nad Váhom, kde má zabezpečené ubytovanie. Manželka sa nechce presťahovať do Dubnice nad Váhom, nakoľko jej maloletý syn v Bratislave navštevuje školu a taktiež má v Bratislave lepšie pracovné podmienky.

Dňa 15.03.2012 bola s účastníkom konania na Oddelení operatívnej činnosti a vyšetrovania NJBNM - Stred Banská Bystrica spísaná zápisnica o výsluchu svedka, v ktorej opakovan. poprel, že by uzavrel účelové manželstvo s cieľom získať pobyt na území SR.

Preverovaním správneho orgánu bolo následne zistené, že účastník konania sa s manželkou U. zoznámil v roku 2006 na podnet JUDr. C.. Manželke žalobcu ponúkol JUDr. C. 5.000 Sk, ak uzavrie manželstvo so štátnym občanom Čínskej ľudovej republiky. Ubezpečil ju, že všetko bude v poriadku, a že štátneho príslušníka Čínskej ľudovej republiky si má zobrať z dôvodu, aby dostal štátne občianstvo Slovenskej republiky. Zároveň bola manželka žalobcu ubezpečená, že s manželom nebude mať nič spoločné a za dva roky ich rozvedú. Svadba sa konala asi dva týždne od zoznámenia. Po sobáší si išiel každý svojou cestou, boli len v telefonickom kontakte, asi dvakrát sa osobne stretli, ale len ako priatelia. Každý z nich vedel, že svadba bola len pre účel získania povolenia na pobyt účastníka konania na území Slovenskej republiky. Dňa 08.09.2011 bola v súvislosti so žiadosťou žalobcu o trvalý pobyt spísaná na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru v Trenčíne zápisnica, v ktorej žalobca uviedol, že nebýva síce na jednej adrese spolu so svojou manželkou a jej maloletým synom, ale pravidelne každý víkend trávi celá rodina spolu v Bratislave. Manželka sa nechcela presťahovať do Dubnice nad Váhom, nakoľko má maloletého syna, ktorý študuje v Bratislave a ona má v Bratislave lepšie pracovné podmienky. Dňa 15.03.2012 bola so žalobcom spísaná na Oddelení operatívnej činnosti a vyšetrovania NJBNM - Stred Banská Bystrica zápisnica, v ktorej žalobca opakovan. poprel, že by uzavrel účelové manželstvo s cieľom získať pobyt na území Slovenskej republiky.

Na základe zistených skutočností bola dňa 16.03.2012 s účastníkom konania na Oddelení cudzineckej polície PZ Trenčín spísaná zápisnica o podanom vysvetlení za účelom objasnenia priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov pre porušenie § 111 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Do uvedenej zápisnice žalobca uviedol, že manželstvo s U. uzavrel s cieľom získať pobyt na území SR, a to za finančnú odmenu. Súčasne potvrdil, že si je vedomý skutočnosti, že v konaní podľa zákona o pobyte cudzincov opakovan. uviedol nepravdivé a zavádzajúce údaje a súčasne opakovan. týmto konaním porušil záujem chránený zákonom.

Z uvedených skutočností bolo podľa prvostupňového správneho orgánu zrejmé, že žalobca svojim konaním zneužil inštitút rodiny s cieľom získať povolenie na pobyt na území SR. Zároveň bolo zistené, že v konaní podľa tohto zákona opakovan. uviedol nepravdivé, neúplné a zavádzajúce údaje, čím opakovan. porušil záujem chránený zákonom týkajúci sa riadneho výkonu verejnej správy.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo odôvodnené § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov v nadväznosti na § 83 ods. 5 citovaného zákona v spojení s § 2 ods. 1 písm. j/ zákona o pobyte cudzincov.

Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, v ktorom navrhoval napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu zrušiť. V dôvodoch uviedol, že žalobcovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt od 11.07.2011 na neobmedzený čas, je preto vylúčené použitie ustanovenia § 82 ods. 1 písm. b/, f/, k/ zákona o pobyte cudzincov, pretože podľa § 83 ods. 5 zákona č. 404/2001 Z. z. o pobyte cudzincov možno žalobcu vyhostiť len v prípade, ak vážne ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Z rozhodnutia nie je zjavné, že kedy by sa mal žalobca dopustiť uvádzania nepravdivých, neúplných alebo zavádzajúcich údajov. Ďalej žalobca tvrdil, že je otcom dieťaťa Q. narodeného na Slovensku dňa XX.XX.XXXX., ktorého matkou je E., nar. XX.XX.XXXX, pričom matka dieťaťa má pobyt na území Slovenskej republiky na adrese L.. Vyhostenie otca dieťaťa by bolo vážnym zásahom do inštitútu rodiny.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Na základe podaného odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozhodoval žalovaný ako druhostupňový správny orgán, ktorý rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BB-SK-62-002/2012 zo dňa 21.05.2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v § 82 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov sú vo všeobecnosti uvedené dôvody administratívneho vyhostenia a vzhľadom k tomu, že žalobca mal povolený trvalý pobyt na neobmedzený čas, musel správny orgán prihladiť na ustanovenie § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, čo je priamo uvedené aj v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí. Žalobca získal trvalý pobyt podvodom, resp. zámerným uvádzaním nepravdivých, neúplných a zavádzajúcich informácií, na ktoré správny orgán pri udeľovaní trvalého pobytu prihliadal. Žalobca uvádzal nepravdivé údaje po vzájomnej dohode so svojou manželkou. Domáhanie sa žalobcu „špeciálneho zaobchádzania“ pri vydávaní napadnutého rozhodnutia voči jeho osobe v súvislosti s udelením trvalého pobytu na neobmedzený čas, považoval žalovaný za irelevantné. Voči manželke žalobcu U. bolo začaté trestné stíhanie pre zločin prevádzkárstva formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 356 Trestného zákona. U. sa k spáchaniu skutku priznala a žalobca ako svedok to taktiež vo svojej výpovedi potvrdil. Z rodného listu dieťaťa Q., narodeného dňa XX.XX.XXXX, správny orgán zistil, že v rodnom liste v kolónke 'otec' je napísaný „neuvedený“ a žalobca taktiež v zápisnici zo dňa 16.03.2012 uviedol, že na Slovensku okrem sestry nemá žiadnu priateľku, žiadne deti, ani iných príbuzných. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by bol otcom uvedeného dieťaťa a podľa žalovaného je zarážajúce, že bez zábran v jednom odvolaní argumentuje rodinným životom so svojou zákonnou manželkou U. a zároveň argumentuje rodinným životom v súvislosti s údajným dieťaťom.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.01.2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým nepovažoval odvoláciu námietku žalobcu, ktorou vyčítal rozhodnutiu krajského súdu nepreskúmateľnosť pre nedostatočné dôvody za dôvodnú. Námietka žalobcu totiž smerovala k tomu, že krajský súd žiadnym spôsobom neuviedol, akým konaním sa žalobca dopustil závažného ohrozenia bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov rozhodnutia musí byť založená na nedostatku dôvodov skutkových, nie však na dielčích nedostatkoch v odôvodnení. Musí sa pritom jednať o vady v zistení, o ktorých súd opiera rozhodovacie dôvody. Takýmito vadami môžu byť okrem iného prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom alebo prípady, kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli vykonané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však nedostatok takéhoto charakteru v napadnutom rozsudku nezistil. Krajský súd vyložil, z akých dôkazov vykonaných v administratívnom konaní pri ustálení skutkového stavu veci vychádzal, prečo považoval rozhodnutie správnych orgánov v medziach uplatnených žalobných dôvodov za zákonné a výrok rozsudku riadne odôvodnil, pričom odôvodnenie rozsudku nemožno považovať za nezrozumiteľné.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že krajský súd ani neposudzoval konanie žalobcu ako vážne ohrozenie bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Takto neposudzoval konanie žalobcu ani správny orgán.

Už v prvostupňovom správnom rozhodnutí totiž správny orgán objasnil na základe akých ustanovení zákona o pobyte cudzincov rozhodoval o administratívnom vyhostení žalobcu (§ 82 ods. 1 písm. b/, f/ a k/) a odôvodnil prečo aplikoval uvedené ustanovenie zákona o pobyte cudzincov. Zdôraznil, že žalobca svojim konaním zneužil inštitút rodiny s cieľom získať povolenie na pobyt na území SR.

Rovnako aj žalovaný zdôvodnil, prečo považoval postup prvostupňového správneho orgánu za správny, keď tento priamo neaplikoval ustanovenie § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov. Zdôraznil, že žalobcovi bol udelený trvalý pobyt na území SR na čas neobmedzený práve v dôsledku zámerného uvádzania nepravdivých a zavádzajúcich údajov.

Žalovaný v rozhodnutí ďalej uviedol, že preto domáhanie sa „špeciálneho zaobchádzania“ pri vydávaní rozhodnutia práve z dôvodu prihladenia na skutočnosť, že žalobcovi bol udelený trvalý pobyt na neobmedzený čas, považoval za irelevantné. Nakoľko tento pobyt žalobca získal podvodným spôsobom, správny orgán nepovažoval za prvé opierať sa výlučne o ust. § 83 ods. 5, aj keď ho musel pri rozhodovaní zohľadniť, ale priklonil sa k ustanoveniam všeobecne platným pre administratívne vyhostenie ak také, t. j. o § 82 ods. 1 písm. b/, f/ a k/, ktoré svojim obsahom zodpovedali aj právnej úprave uvádzanej v § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd SR nezistil, že by napadnutý rozsudok bol nepreskúmateľný ani v dôsledku inej vady v konaní, preto námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku neprisvedčil.

Najvyšší súd SR sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade postupoval prvostupňový správny orgán nesprávne, keď po ustálení skutkového stavu, aplikoval ustanovenia § 82 ods. 1 písm. b/, f/, k/ zákona o pobyte cudzincov a nie ust. § 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov.

Je nepochybné, že aj na konanie o administratívnom vyhostení sa vzťahujú princípy obsiahnuté v Listine základných práv a slobôd a Zmluve o ochrane základných práv a slobôd čomu zodpovedá aj rozhodovacia činnosť ústavného súdu. Legitímna požiadavka na zachovanie súladu konania o administratívnom vyhostení s uvedenými princípmi však neoprávňuje k tomu, aby sa ustanovenia upravujúce postup v konaní o administratívnom vyhostení vo svojich dôsledkoch vykládali spôsobom, ktorý by fakticky znemožnil akýkoľvek efektívny postih. Interpretácia obmedzujúcich pravidiel postupu v správnom konaní o administratívnom vyhostení nemôže byť natoľko extenzívna, aby vo svojich dôsledkoch znemožnila účinný postih za protiprávne konanie.

Zásada, že nikto sa nemôže dovoliavať vlastnej nepoctivosti (nemo turpitudinem suam allegans audire) chráni poctivú stranu proti nepoctivému podľa najvyššieho súdu aj vo sfére verejného práva.

Najvyšší súd SR má za to, že pri zohľadnení postupu správnych orgánov a ich predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, keď bolo nepochybné, že žalobcovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt na neobmedzený čas na základe zámerného uvádzania nepravdivých a zavádzajúcich údajov, čo samotný žalobca nepopiera, naopak sa k tomu doznal, nebolo možné sa následne dovoliavať špeciálneho režimu v

zmysle § 85 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorý skutočne chráni osobitnú kategóriu cudzincov, ktorým bolo udelené povolenie na trvalý pobyt na neobmedzený čas v podobe možnosti ich administratívneho vyhostenia len za splnenia podmienky, ak vážne ohrozujú bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

Najvyšší súd SR má za to, že kumulácia týchto dôvodov svedčí o správnosti postupu správneho orgánu, ktorý postupoval v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/, f/ a k/ zákona o pobyte cudzincov, keď za dôvody administratívneho vyhostenia žalobcu označil

- ohrozenie bezpečnosti štátu a verejného poriadku
- uzavretie účelového manželstva
- uvádzanie nepravdivých, neúplných alebo zavádzajúcich údajov.

„Pri výklade pojmov „verejný poriadok“, resp. ohrozenie verejného poriadku, resp. „vážne ohrozenie verejného poriadku“, používaných v rôznych kontextoch zákona o pobyte cudzincov je preto potrebné brať do úvahy nielen celkový zmysel danej právnej úpravy, ale aj prihliadať k rozdielnym okolnostiam vzniku, pôvodu a účelu jednotlivých ustanovení, v ktorých sú tieto pojmy použité, najmä bolo potrebné prihliadnuť na to, z akého dôvodu sa zákonodarca rozhodol poskytnúť určité výhody (väčšiu ochranu pri administratívnom vyhostení) pre cudzincov, ktorí majú povolený trvalý pobyt na území SR na neobmedzený čas.

Ustanovenie § 85 zákona o pobyte cudzincov v súlade so smernicou 2003/109/ES umožňuje administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom EÚ a určiť mu zákaz vstupu len v prípade, ak vážne ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

Bezpochyby cieľom tejto právnej úpravy bolo poskytnúť určité výhody v podobe ochrany cudzincov pred vyhostením z územia SR tým cudzincom, ktorí získali povolenie na trvalý pobyt na území SR nespochybniteľným spôsobom.

Inými slovami, cieľom takejto právnej úpravy nebolo chrániť cudzincov, ktorí získali povolenie k trvalému pobytu zavádzaním správneho orgánu, s cieľom získať všetky výhody s týmto pobytom spojené.

Napokon z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že dňa 16.03.2012 bolo začaté konanie o zrušenie povolenia žalobcu na trvalý pobyt na neobmedzený čas a dňa 12.06.2012 Oddelenie cudzineckej polície pod č. p. : PPZ- HCP- BB8-PP-281-6/2012 vo veci zastavil konanie, pretože odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu. V dôvodoch rozhodnutia sa uvádza, že trvalý pobyt žalobcu zanikol podľa § 49 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov, vzhľadom k tomu, že žalobca bol administratívne vyhostený.

Ustanovenia § 82 a 83 zákona o pobyte upravujú podmienky, za ktorých môže policajný útvar vydať rozhodnutie o administratívnom vyhostení štátnemu príslušníkovi tretej krajiny a ustanovuje, v akých prípadoch zároveň môže policajný útvar udeliť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na obdobie jedného roka až desať rokov.

Podľa ods. 2 § 82 (písm. b/, f a k/) môže policajný útvar administratívne vyhostiť cudzinca na tri až päť rokov.

Kým pre aplikáciu § 82 ods. 2 písm. b/ postačuje ohrozenie bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia, pre aplikáciu ust. § 83 ods. 5 zákona pre cudzincov s trvalým pobytom na neobmedzený čas sa vyžaduje vážne ohrozenie bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

- Definíciu pojmu verejného poriadku obsahuje § 2 ods. 1 písm. j/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého na účely zákona č. 404/2011 Z. z. sa rozumie ohrozenie verejného poriadku, porušenie alebo ohrozenie záujmy chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb, alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

K pojmu verejný poriadok považuje najvyšší súd za dôležité uviesť, že spôsob a medze použitia opatrenia z dôvodu verejného poriadku upravuje smernica 2004/38/ES vo svojom čl. 27.

Z ods. 2 čl. 27 vyplýva, že takéto opatrenia musia byť vykonané v súlade so zásadou primeranosti a musia byť založené výlučne na osobnom správaní dotknutej osoby, ktoré musí predstavovať „skutočné, aktuálne a dostatočne závažné ohrozenie niektorého zo základných záujmov spoločnosti“, pričom

opatrenie nie je možné odôvodniť okolnosťami nesúvisiacimi s dotknutou osobou.

Najvyšší súd SR pritom dáva do pozornosti, že Súdny dvor EÚ sa pri výklade použitia výhrady verejného poriadku sa tiež obmedzil skôr na konštatovanie všeobecných princípov, pričom posúdenie veci ponechal v kompetencii vnútroštátnych súdov. Uviedol, že zatiaľ čo zásada voľného pohybu osôb by mala byť vykladaná extenzívne, u výhrady verejného poriadku je nutné použiť výklad reštriktívny. (Porovnaj bod 18 rozsudku zo dňa 04.12.1974 vo veci Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku zo dňa 19.01.1999 vo veci Calfa, 348/96, Recueil, s. I-11)

Súdny dvor stanovil všeobecný test použitia výhrady verejného poriadku, ktorý predpokladá okrem spoločenského neporiadku, ktorý predstavujú všetky porušenia práva, existenciu skutočného, aktuálneho a dostatočne závažného ohrozenia niektorého zo základných záujmov spoločnosti. Nestačí teda len porušenia práva, ale musí existovať skutočná a dostatočne závažná hrozba, dotýkajúca sa základného záujmu spoločnosti. Súdny dvor uznáva, že rôzne štáty môžu mať rôzne záujmy, ktorých sledovanie spadá pod pojem verejného poriadku a pojem verejného poriadku sa môže meniť v čase (porovnaj bod 18 rozsudku vo veci Van Duyn; bod 26 rozsudku zo dňa 28.10.1975 vo veci Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku vo veci Bouchereau); v kontexte Spoločenstva je nutné chápať pojem verejného poriadku tak, aby jeho pôsobnosť nemohla byť stanovená jednostranne členským štátom bez možnosti kontroly zo strany Spoločenstva.

Pri rešpektovaní požiadaviek stanovených smernicou 2004/38/ES a judikatúrou Súdneho dvora je možné zhrnúť, že verejný poriadok ako pomerne zložito konštruovaný neurčitý právny pojem zahŕňa vo všeobecnej rovine základné normy, ktoré sa považujú za nevyhnutné pre fungovanie demokratického štátu a spoločnosti. Popri normách právnych sa jedná o normy morálne, sociálne, politické, prípadne náboženské.

V prípade žalobcu bolo preto namieste ako to aj správny orgán učinil, posúdiť jeho správanie, ktorým úmyselne zavádzal správny orgán s cieľom dosiahnuť status cudzinca s trvalým pobytom na území SR na neobmedzený čas, čo sa mu aj podarilo, ako narušenie verejného poriadku.

Bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že sa u žalobcu nejednalo o jednorazové nesplnenie čisto formálnej povinnosti uloženej zákonom o pobyte cudzincov, ale o opakované a cielene premyslené konanie, ktorým zavádzal správny orgán a dosiahol tak status cudzinca s trvalým pobytom bez časového obmedzenia, ktorého výhody chce následne využiť vo svoj prospech.

V intenciách vyššie zisteného skutkového stavu veci, keď bolo nepochybné, že žalobca získal povolenie na trvalý pobyt na neobmedzený čas takýmto nepoctivým spôsobom, bolo potrebné prisvedčiť správnomu orgánu, ktorý pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení žalobcu neaplikoval ust. 83 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, ale postupoval v zmysle § 82 ods. 1, kde sa pri dôvode uvedenom pod písm. b/ nevyžaduje vážne ohrozenie verejného poriadku, pričom osobné správanie žalobcu, popísané vyššie takéto znaky jednoznačne vykazoval.

Odhliadnuť nebolo možné ani od skutočnosti, že žalobca uvádzal opakovane nepravdivé skutočnosti a uzavrel účelové manželstvo, a preto uvedené správanie žalobcu možno nepochybne vnímať ako skutočné ohrozenie záujmov spoločnosti.

Zo správania žalobcu tak je možné aj podľa názoru NS SR dôvodiť existenciu dôvodného nebezpečenstva, že by žalobca mohol narušiť verejný poriadok dokonca závažným spôsobom, lebo je zrejmé, že svojim konaním opakovane ignoruje právne predpisy a svojim konaním smeruje k ich obchádzaniu, resp. zneužívaniu.

Konanie žalobcu tak v celom jeho kontexte možno hodnotiť ako konanie trvajúceho charakteru, ktoré má konsekvencie i do súčasnosti.

Žalobcom napokon namietal, že je otcom dieťaťa Q. narodeného na Slovensku XX.XX.XXXX, ktorého matkou je E., pričom matka aj dieťa majú pobyt na Slovensku na adrese L. a práve vyhostenie otca dieťaťa už v čase rozhodovania súdu by bolo vážnym zásahom do inštitútu rodiny, keďže by došlo k násilnému rozdeleniu rodiny.

Podľa žalobcu táto skutočnosť vyplývala už v čase rozhodovania súdu z rodného listu dieťaťa, v ktorom je žalobca uvedený ako otec dieťaťa.

K uvedeným tvrdeniam považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že žalobca takýto rodný list dieťaťa nepredložil a z obsahu spisu vyplýva, že jediným dôkazom, ktorým disponoval aj krajský súd v čase svojho rozhodovania je rodný list Q. narodeného na Slovensku XX.XX.XXXX, ktorého matkou je ST., nar. XX.XX.XXXX, pričom otec dieťaťa nie je uvedený. Preto námietka žalobcu, že rozhodnutím o vyhostení žalobcu došlo k vážnemu zásahu do inštitútu rodiny, Najvyšší súd SR vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z vyššie uvedených dôvodov, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil

Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.